Annus XII - Vol. XII 1 Septembris 1920 Num. 9

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA BENEDICTI PP. XV

EPISTOLAE

I

AD RR. PP. DD. IACOBUM AUGUSTINUM, ARCHIEPISCOPUM S. ANDREAE ET EDIMBURGEN., CETEROSQUE SCOTIAE EPISCOPOS: DE URBANO SCOTORUM COLLEGIO TUENDO ET AMPLIFICANDO.

Venerabiles fratres, salutem et apostolicam benedictionem. — Optime profecto et immortaliter meruisse de natione vestra dicendus est Decessor Noster Clemens VIII, condito in hac alma Urbe Collegio Scotorum ob eam quidem causam, ut delecti adolescentes bonae spei, cum ibi ad sacra rite instituti essent, redeuntes in patriam sacerdotes sempiternae civium suorum saluti providerent. Etenim qui ex ea disciplina usque adhuc prodierunt sacrorum administri, iis magnas utilitates debet acceptas referre Scotia; debet in primis quod in illa superiorum temporum infelicitate, cum tantopere divexaretur publice catholica fides, non funditus penitusque eam amisit. At vero, quominus id Collegium omnem fructuum copiam quae sperari poterat, efferret, rei familiaris angustiae prohibuerunt, quibus mature laborare coepit. Instruxit illud quidem idoneis reditibus Clemens conditor: sed ii variis subinde casibus sensim imminuti sunt adeo, ut maxima ex parte demum defecerint. Nec ceteroquin opportunum subsidium exspectandum erat ab ista Ecclesia, quae summis tum difficultatibus conflictabatur. Quod si sub initio saeculi superioris apud vos, augescente fidelium numero, licuit rei catholicae ab illa diuturna vexatione respirare et aliquem in dies progressum ad

meliora facere, non tamen urbano huic Collegio melius est factum, cuius rationibus plane exitiosa et fatalis accidit Europaei belli calamitas. Itaque Nos, de hac sane gravi causa solliciti, haud ita pridem vos, venerabiles fratres, per collegas vestros duos, qui Apostolorum *limina* visitatum adierant, vehementer hortati sumus, ut de ope huic nationis vestrae Collegio ferenda communiter Scotos catholicos appellaretis. Rei successus, Deo favente, vicit exspectationem Nostram: siquidem ea pecuniae vis est a vobis, stipes corrogando, collecta, quae et facultatem Collegio dederit ad se aere alieno liberandum, et fecerit etiam ut ipsum posthac esset solvendo. In quo cum sedulitas et instantia vestra, venerabiles fratres, tum fidelis populi, praesertim tenuiorum ordinum, est largitas dilaudanda: compertum est enim eam summam maxime esse ex operariae plebis collatione confectam. - Iam reliquum est, ut de hoc tantae opportunitatis Instituto non solum tuendo, sed amplificando cogitetis. Omnino enim oportet ipsum ad Ecclesiae istius incrementa tum respondere, tum etiam conducere; ob eamque rem necesse est ad eius opes tantum adiungi, unde eum alumnorum numerum queat sustentare, qui satis esse videatur. Id vos effectum dare pro vestra sollertia et diligentia pastorali nitemini, stimulos scilicet admoventes propensissimae vestrorum voluntati: nec dubitandum quin operam posituri in hoc sitis valde frugiferam. Sed quia res eo succedet uberior, quo fuerit ordinatior, ideo cupimus optamusque, ut singuli vos ipsi vestrum clerum quotannis huius adiutandi Collegii admoneatis; populum autem per sacerdotes vestros item quotannis in singulis Scotiae missionibus admonendum curetis. Qui vero has ad populum contiones habebunt, nimirum explicabunt diligentius, quae sit haec Romana Scotorum domus, quis eius finis, quid utilitatis inde iam Scoti acceperint, et quantum eorum intersit, usque magis eam florere. Equidem, explorata fidelium e Scotia pietate ac studio erga hanc Apostolicam Sedem, pro certo habemus eos optatis Nostris cumulate satisfacturos, modis omnibus ornando urbanum suae gentis clericorum Collegium, in quo singulare ipsorum cum Ecclesiae catholicae Capite coniunctionis vinculum consistit. - Auspicem autem divinorum, quae precamur, munerum, eandemque summae benevolentiae Nostrae testem, apostolicam benedictionem vobis, venerabiles fratres, et clero populoque vestro amantissime impertimus.

Datum Romae apud sanctum Petrum, die XXV mensis iulii, in festo S. Iacobi Apostoli, MCMXX, Pontificatus Nostri anno sexto.

BENEDICTUS PP. XV

II

AD R. P. D. IACOBUM STAMMLER, EPISCOPUM BASILEENSEM ET LUGANENSEM, CETEROSQUE EPISCOPOS HELVETIAE: COMMUNIBUS LITTERIS RESPONDENS EX COETU LUCERNENSI DATIS, SACRUM SEMINARIUM IN URBE CONDENDUM ENIXE COMMENDAT.

Venerabiles fratres, salutem et apostolicam benedictionem. — Libenter admodum comperimus ex suavissimis litteris, quos coniunctim ex coetu Lucernensi nuper habito ad Nos dedistis, in animo vobis fuisse Luganum hoc anno convenire, ut fraternam erga Dauliensem Episcopum, collegam vestrum, significaretis caritatem; siquidem magni eum facimus Nosmet ipsi ob eximias, quibus nitet, virtutes ac praesertim ob studium animarum; cumque ipsius infirmitas prohibuerit quominus illuc congregaremini, enixe vobiscum Deum precamur ut idem, in Luganensis ecclesiae bonum, quantocius convalescat. Quod vero ad statum rei catholicae in Helvetia pertinet, multiplex sane causa est cur inde solatium aliquod in cotidianis curis capiamus. Imprimisque, gratum quidem acceptumque habemus summum istud obsequium, quo vos, non solum in partem venitis Nostrarum sollicitudinum, sed etiam ea omnia quae ad communem salutem vel discenda tradimus, vel suademus agenda, diligenter amplectimini; ista enim mentium et voluntatum consociatio certam Nobis spem facit, coniuncta etiam fore omnium studia in iis exsequendis quae ad defensionem Fidei pietatisque incrementum a vobis, collatis consiliis, scita sint vel fuerint. Ipsi videtis quam necesse sit ut, in tanta iniquitate temporum, sacrorum Antistites magnopere allaborent, unitis viribus, in propulsandis improborum insidiis, maximeque socialistarum, qui mirificam quandam ac fallacem inopibus ostentantes humani convictus instaurationem, moliuntur cuncta miscere ac simul cum civili cultu religionem moresque labefactare. Ad huiusmodi refellendos errores plurimum conferet si optimus quisque de clero ac populo, hortatu vestro, aeterna inculcet, verbis scriptisque edendis, christianae sapientiae principia, quae quidem in usum deducta, perpetuo cum virtutum laudes tum prosperitatem civitatibus pepererunt. De optato autem vestro, ut scilicet consuetudo renovetur celebrandi inter nationes Eucharisticos Conventus, id profecto pastorali sollertia vestra dignum est; etenim nihil magis conducit ad christianam gentium reconciliationem, quam diffusa usquequaque Sacramenti augusti

religio, in quo ipse *Rex pacificus,* ab omnibus colitur, qui est *via, veritas et vita:* idcirco vehementer velimus ut hoc sanctum propositum ad effectum quam primum adducatur. Iamvero Nobis quoque, venerabiles fratres, res est in optatis pulcherrima, cum qua magnum coniungitur religiosum Helvetiae emolumentum. Probe nostis quam mirabiles praebeant utilitates ea clericorum collegia quae in urbe Roma a variis nationibus saeculorum cursu condita sunt: ex iis enim continenter sacerdotes optimi, a scientiis et pietate instructi, alii ex aliis in patriam revertentes, ad fovendum augendumque in suis civibus una cum fide singulare quoddam studium erga Apostolicam hanc Sedem magnopere conferre consueverunt: erga eam, inquimus, Romanam Ecclesiam ad quam, ut ipsi recte scribitis, sancto Irenaeo admonente, *propter potiorem principalitatem necesse est omnem convenire ecclesiam.* Verum in tam egregio exterorum iuvenum tamquam sacro certamine, helvetici omnino desiderantur alumni, qui quidem, ut ceteri, sub ipsis Pontificis Summi oculis atque hac in sede christianarum antiquitatum celeberrima, rite ad omne studiorum genus instituantur. Valde igitur instetis oportet, venerabiles fratres, ut sacrum Helvetiorum Seminarium per vos Romae excitetur, in quo, Episcoporum auspicio ductuque, moderante autem helvetico Rectore ab eisdem designando, bonae spei adulescentes, ex variis istis dioecesibus nationibusque, altiores ediscant philosophiae, theologiae iurisque canonici disciplinas, et quicumque de clero vestro fortasse Urbem petent, hospitio amice recipiantur. Ad rem gerendam, occasio datur, si unquam alias, praeclarissima; dum Nosmetipsi, qua sumus erga vestrates voluntate propensa, pro viribus id coeptum iuvare parati sumus; dum restituta per hos dies, uti audistis, apud vos Legatione Apostolica, arctior officiorum ac necessitudinum cursus Nobis cum ista Republica feliciter intercedit, et denique boni omnes, utpote a belli detrimentis incolumes, promptiores forent huiusmodi instituto opitulari. Itaque res tota, post Deum, navitati industriaeque vestrae commendata est: quae quidem cum Nobis sit probe cognita, laeti futurum esse confidimus ut saluberrimum coeptum actuose perficere ne dubitetis. Atque opportuna auxilia a Deo vobis implorantes, in auspicium caelestium munerum itemque ut praecipuae benevolentiae Nostrae pignus, vobis, venerabiles fratres, universoque clero ac populo unicuique vestrum concredito, apostolicam benedictionem amantissime impertimus.

Datum Romae apud sanctum Petrum, die XXV mensis augusti MCMXX, Pontificatus Nostri anno sexto.

BENEDICTUS PP. XV

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

PROVISIO ECCLESIARUM

Decretis S. Congregationis Consistorialis, Ssm̃us Dominus Noster Benedictus Pp. XV has, quae sequuntur, ecclesias de proprio pastore providit, scilicet:

28 iunii 1920. — Titulari episcopali ecclesiae Cidyessensi praefecit R. P. D. Natalem Gabrielem Moriondo, hactenus episcopum Cuneensem.

28 iulii. — Titulari archiepiscopali ecclesiae Cabasitanae R. P. D. Alexium Lemaître, hactenus episcopum Sitifensem et vicarium apostolicum Saharensem, eumque deputavit in Coadiutorem R. P. D. Bartolomaei Clementis Combes, archiepiscopi Carthaginensis.

30 iulii. — Cathedrali ecclesiae Ebroicensi R. Dn̄um Constantinum Chauvin, vicarium generalem Rm̄i Episcopi Vallis Vidonis.

SACRA CONGREGATIO CONCILII

TOLETANA ET ALIARUM

SERVITII CHORALIS

Die 10 iulii 1920

Species facti. — In Hispania vetus consuetudo, plus quam centenaria, retinet tamquam residentes ad effectus lucrandi praebendae fructus, eos omnes beneficiarios chorales, qui una etiam tantum hora canonica quovis die choro assistant. Hinc est, ut hi omnes, qua die uni etiam tantum chorali horae intersunt, lucrentur fructus praebendae diei respondentes et distributiones respondentes horae praesentiae, amittentes itaque solas distributiones respondentes horis absentiae.

Promulgato nuper Codice, plura dubia exorta sunt circa valorem praefatae consuetudinis et circa consectaria, quae ex varia resolutione

huius quaestionis sunt deducenda. Dubia haec ad S. Sedem deferre merito voluerunt Emus Archiepiscopus Toletanus et Episcopus Legionensis, tum ut authentica haberetur decisio, cui omnes varie sentientes stare deberent, tum ut quaestiones huiusmodi, nimio forsan ardore exagitatae, quiescerent tandem et non eo usque devenirent ut pax et concordia in clero servanda detrimentum aliquod pateretur.

Plura ad rem in utriusque Antistitis litteris exponuntur, quae tamen omnia pendunt ex praeiudiciali quaestione de valore enunciatae memorialis consuetudinis. Super his itaque exquisitum est votum Consultoris, qui rem universam breviter et dilucide confecit. Praestat igitur idem votum ex integro subnectere.

Votum Consultoris. — I. De exsistentia istius consuetudinis et de eius antiquitate non est ambigendum. Non solum enim eam nobis testatur Emus Archiepiscopus Toletanus, sed de ea iam loquuntur tamquam de consuetudine ab antiquo tempore vigente antiquiores canonistae, ut Reiffenstuel († 1703), Garcia († post ann. 1613) et alii.

Antiquiores hi Doctores eam validam habuerunt. Sufficiat testem adducere Reiffenstuel, qui (in l. III, tit. 4, n. 112) scribit: « Addit Theo« dosius Rubeus (*Disceptationes forenses Stephani Gratiani*, c. 298), quem « refert Barbosa (*De off. et pot. Episc.*, p. III, all. 53, n. 133), quod cano« nici non possint iuvari aliqua consuetudine, quin teneantur omnibus « septem horis inservire. Verum Garcia (*De benef.*, p. III, c. 2, n. 330) « asserit istud non servari, nec esse receptum in Hispania, in cuius « ecclesiis communiter lucrifit grossa seu praebenda residendo una hora: « quae consuetudo videtur valere (Caesar de Grassis, decis. 116, n. 8), « et potest sustineri (inquit Garcia, cit. num. 330), saltem dum per supe« riorem aut per Capitulum non sit aliud ordinatum ». - Et hoc, ut bene advertit hic Reiffenstuel, a Garcia adscribitur facto, quod in Hispania Conc. Tridentinum in hoc puncto non fuerit receptum. Garcia enim admittit omnino doctrinam communem in hypothesi non exsistentis consuetudinis, secundum quam ad computandos dies residentiae requiritur ut beneficiarius intersit integro officio diei et omnibus horis canonicis. Imo affirmat hoc idem constare ex Concilio Tridentino et ex pluribus declarationibus S. Congr. Concilii quas allegat, sine mentione tamen mensis et anni. Ex allegatis autem his responsionibus una est, in qua dicitur: « Interessentia, de qua in hoc decreto, debet esse « in omnibus diebus et horis officiis divinis interesse et inservire, prae« terquam in tribus mensibus singulorum annorum, nisi Ecclesiae « constitutiones longius servitii tempus requirant » (loc. cit., n. 325).

Addit autem (loc. cit., n. 329): « Quin imo amplius voluit S. Congregatio « non valere statutum seu consuetudinem, ut praebenda vel grossa « lucrifiat interessendo una vel duabus horis aut minori tempore novem « mensium, ut in declarationibus sequentibus: " Non valet statutum, « ut una hora vel duabus interessentes lucrentur massam grossam « sive praebendam, amissis distributionibus quotidianis „ ».

Quanti autem facienda sit ratio a Garcia hic adducta ad cohonestandam praxim hispanicam, Concilium scilicet Tridentinum quod ad hoc punctum non fuisse ea in regione receptum, non iuvat hic multis disputare. Unicum enim habere videtur sensum probabilem, aut melius non illico improbandum, eam scilicet valere vi contrariae consuetudinis. Verum advertendum est, « consuetudinem abessendi a choro utpote « adversam chorali disciplinae, nullius roboris esse saepe saepius cen- « suisse S. Congregationem », ut asserit Pallottini (*Collectio* v. Canonici, § 9, n. 201). Quare videtur optimo iure potuisse scribere de Herdt (*Praxis capitularis*, c. 28, § 8, III): « Quapropter qui quolibet die alicui horae « culpate non interierit, reputabitur absens ea ipsa die quoad mulctam « fructuum suae praebendae, quamvis lucretur distributiones pro ceteris « horis quibus praesens erit ».

Relinquendo autem nunc antiquam disciplinam, et considerationem nostram ad praescripta Codicis convertendo, videndum breviter est, quid secundum ea de praxi hispanica sit sentiendum.

Porro habemus canonem 414 praescribentem omnes chorales beneficiarios debere divina officia, quae comprehendunt psalmodiam horarum canonicarum (omnium profecto) et celebrationem cum cantu Missae conventualis (c. 413), in choro persolvere singulis diebus: « Omnes et « singuli qui chorale beneficium obtinent, tenentur in ipso choro divina « officia persolvere singulis diebus, nisi servitium per turnum a Sede « Apostolica aut fundationis legibus fuerit indultum ».

Habemus praeterea canonem 1475, § 1, in memoriam revocantem et positiva lege confirmantem praeceptum, lege ipsa naturali vigens, debere beneficiarium onera beneficio annexa, ad quae explenda fruitur iuribus beneficialibus et praebenda, fideliter adimplere: « Beneficiarius « tenetur peculiaria onera beneficio annexa fideliter adimplere et prae- « terea canonicas horas quotidie recitare ».

Certum pariter est beneficiarios ad residentiam obligatos attento antiquo iure, non censeri residentes, nisi officia beneficio annexa persolverint, quum ab ipsis non materialis quaelibet residentia, sed formalis requiratur. Antiquum hoc ius nedum a Codice immutatum fuerit, dicendum est confirmatum, si attendamus ad praescripta canonis 6, nn. 2-4.

Ex his omnibus facile deducitur et evidenter beneficiarios chorales, qui hispanicam praxim sequuntur, ad mentem iuris, etiam Codicis, non esse habendos veluti residentes; eos proinde, attento iure communi, incurrere poenas non residentium, quae a Codice feruntur in can. 2381.

Excusari autem ab his sequelis unice possunt ratione consuetudinis. Quare tota quaestio ad valorem istius consuetudinis restringitur. Praescindamus a quaestione num consuetudo haec ad normam antiqui iuris legitima dicenda esset; supervacaneum enim esset hoc quaerere. Certe si illegitima esset habenda, ne suspicari quidem potest eam a Codice robur obtinuisse.

Supponamus igitur praxim istam usque ad Codicem fuisse legitimam, et inquiramus, an, Codice promulgato, in sua legitimitate et vi manere dicenda sit. De consuetudinibus canonibus contrariis, quae ante Codicem vigebant, agit canon 5, qui eas in duplicem classem dispertitur: in eas scilicet, quae a Codice *reprobantur*, et in eas, quae non reprobantur. Hae, si centenariae sint vel immemoriales, possunt ab Ordinario tolerari, quando is existimet non posse eas facile submoveri; illae corrigendae sunt, licet immemoriales.

Consuetudo, de qua hic agitur, pertinetne ad primam vel ad alteram classem? Et puto dicendum pertinere ad primam seu ad consuetudines *reprobatas*. Habemus enim canonem 418, qui statuit: « *Repro-* « *bata contraria consuetudine*, canonici ac beneficiarii quotidiano choro « adstricti, possunt singuli abesse tres tantum menses in anno, sive « continuos sive interpolatos, dummodo propriae ecclesiae statuta aut « legitima consuetudo servitium diuturnius non requirant ». Porro, ut ex dictis patet, ad legitimam residentiam seu praesentiam non sufficit, ut quis uni vel alteri horae intersit, sed necesse est ut integre choro inserviat, idest ut divina officia, omnia scilicet, in choro persolvat ad normam canonis 414. Consuetudo autem, de qua quaeritur, permittit ut habeantur residentes ii quoque, qui hoc non praestant et consequenter ad normam iuris non sunt tales, et proinde permittit ut de facto canonici et beneficiarii absint (in sensu iuris) ultra tres menses. Huiusmodi autem consuetudo in Codice *reprobatur*. Est igitur adnumeranda iis, quae, ut loquitur canon 5, tamquam *iuris corruptelae* corrigendae sunt. Hinc post Codicem sequentes antiquam praxim habendi sunt tanquam non residentes, et incurrunt poenas, de quibus in can. 2381.

Quare ad principalem quaestionem ab Emo Archiepisc. Toletano et ab Episcopo Legionensi propositam respondendum censeo *Negative*, idest eam consuetudinem non posse amplius servari.

II. Ex huius principalis quaestionis solutione prona fit via ad solvendas alias, quae sunt veluti accessoriae et consequentiales, ac summatim ita expediri possunt.

Quaeritur ***in primis*** utrum poenae canonis 2381 teneant etiam eum, qui residentiam non fovit ex causa non graviter culpabili et proinde materialiter potius quam formaliter deliquit. - Responsio facilis est. Vel causa absentiae (quin recolam Pontificium indultum) admittitur a iure tamquam excusans a servitio chori (cfr. cc. 420 et 421), et tunc nulla difficultas; lex ipsa decernit quid absens huiusmodi lucretur, quid amittat in casu. Vel a iure non admittitur; tunc habebitur externa legis violatio. « Posita autem externa legis violatione, dolus in foro externo « praesumitur, donec contrarium probetur » (c. 2200, § 2); si autem dolus praesumitur, quum dolus sit deliberata voluntas violandi legem (c. 2200, § 1), praesumitur delictum. Erit igitur talis absens poenis obnoxius, quousque non ***probat*** defectum seu absentiam deliberatae voluntatis violandi legem.

Aliud dubium est, num illegitime absens retinere possit fructus respondentes privatae recitationi officii divini aliisque oneribus. - Dubium videtur fundari in sententia quorumdam (D'Annibale, ***Summ.***, III, 180), secundum quam « canonici quoad fructus, ***beneficiatorum***, quoad « distributiones quotidianas, ***choralium*** iure censentur ». Ex quo consequens est ut, quemadmodum de beneficiatis dicitur (cfr. Lehmkuhl, ***Theol. mor.***, ed. X, II, 640), eos, quando praeter recitationem officii alia onera beneficio annexa sunt, partem tantum fructuum beneficii propter neglectam recitationem amittere, idem de choralibus dicendum sit. Verum etiam admisso, in praesenti quoque disciplina Codicis idem dicendum esse, quod non est extra dubium (cfr. c. 1475, § 2): advertendum est, hic agi de poena a lege statuta. Porro « leges ecclesiasticae (etiam « poenales) intelligendae sunt secundum propriam verborum significa- « tionem in textu et contextu consideratam » (c. 18). Iam age poena canonis 2381 clarissimis verbis enunciatur. « Eo ipso, dicit canon (ille- « gitime absens) privatur ***omnibus*** fructibus sui beneficii vel officii pro « rata illegitimae absentiae ». Si igitur lex dicit illegitime absentem privari ***omnibus*** fructibus pro rata absentiae, nulli sunt fructus excipiendi. Nec mirum debet esse talem absentem privari omnibus fructibus, etsi recitationi divini officii privatim satisfecerit. Agitur enim hic de poena. Poena autem « est privatio alicuius boni ad delinquentis correctionem « et delicti punitionem a legitima auctoritate inflicta » (c. 2215); privatio vero dicit ablationem seu ademptionem alicuius rei, quam quis habet. Nemo enim privatur aut privari potest re, qua caret. Hinc est

quod illegitime absens, recitando privatim horas canonicas, beneficii fructus suos fecit; iis autem privatur in poenam. Si contra, horas non recitasset, fructus suos non fecit (c. 1475, § 2), quibus proinde privari non posset, sed eos non ratione poenae, verum ratione iustitiae commutativae restituere deberet, secundum modum a lege praescriptum.

Quare ad hoc dubium respondendum censeo: *Negative.*

Tertium dubium est utrum illegitime absens, antequam beneficio privetur, retinere sibi possit portionem quamdam ab Ordinario designandam et ad eius sustentationem necessariam. Porro illegitime absens privatur quidem omnibus fructibus, sed pro rata absentiae. Cesset igitur ab illegitima absentia et lucrabitur fructus; si ab ea non cessat et in sua contumacia persistit, non video cur ei succurrendum sit concessione alicuius partis ex fructibus. Si vero Ordinarius perveniat usque ad privationem beneficii, tunc memoria retinenda est communis canonistarum doctrina, quam Wernz (*Ius eccl.*, VI, 117) desumptam ex Stremler (*Traité des peines ecclésiastiques*, pag. 33) sic exponit: « Quum *paupertas cogat* « *ad turpia*, iudex ecclesiasticus, qui clericum suo beneficio privavit, « curare debet, ut clerico isti sufficiens quaedam alimentatio submini- « stretur, v. gr. in domo correctionis vel demeritorum; secus enim pri- « vatio beneficii aequipararetur poenae capitali per inediam infligendae. « Quae poena capitalis a foro ecclesiastico omnino aliena est. Cetero- « quin ne ista quidem alimentatio concedenda est contumacibus, quam- « diu illi in sua contumacia perseverant ». Quae omnia concordant cum doctrina Codicis in can. 2299, § 3; 2303, § 2; 2304, § 2.

Quare ad dubium respondendum videtur: *Negative.*

Quartum dubium est: Utrum absentiae tempus sit per dies supputandum, non per horas canonicas; et quot dies illegitimae absentiae requirantur ut quis irresidens censeatur ac contra eum procedi possit ad normam can. 2168-2175.

Quod ad primam partem dubium iam resolutum fuit ab hac S. Congregatione in *Aquilana*, 17 iun. 1594, in qua censuit: « Ad constituen- « dum servitium novem mensium non esse colligendas punctaturas, « quasi ii, qui novem punctaturarum ex duodecim, quae ex servitio « totius anni conflantur, deserviendo tulerint, servitio novem mensium « debito satisfecerint; sed ipsos dies residentiae et servitii, sive continui « fuerint sive interpolati, numerandos esse, ut numerum compleant dicto- « rum novem mensium » (cfr. Ben. XIV, *Inst. 107*, n. 32).

Porro nulla videtur ratio cur ab hac responsione, quae statuit praxim ordinariam S. Congregationis, sit recedendum in casu. Nam, quamvis perraro S. Congr. concessit (in *Mexicana*, 18 martii 1854) ut vacationis

tempus a choro non per dies sed per horas canonicas supputaretur, quin tamen vacatio ultra tres menses protrahi valeret, non obstante contraria quavis consuetudine (cf. Pallottini, *Collectio,* v. Canonici, § 9, n. 200); id factum semper fuit in raris illis casibus ob peculiares rationes, praesertim ob penuriam cleri, quae in Hispania non verificantur.

Quod ad alteram partem attinet, evidens est nihil aliud requiri nisi absentia illegitime protracta ultra tres menses; quo in casu statim procedi potest, servatis tamen praescriptis canonum 2168-2175.

Quare ad dubium respondendum censeo: Quoad 1^m^ partem stetur decisioni S. Congr. in *Aquilana,* 17 iun. 1594; quoad 2^m^ partem: statim a completo tertio mense absentiae, servato tamen procedendi modo praescripto in cc. 2168-2175.

Quintum tantum est dubium, num illegitime absens teneatur fructus restituere ***ante*** sententiam declaratoriam quoque; et an capitularia statuta praescribere possint cum approbatione Ordinarii fructus tradendos esse fabricae ecclesiae in toto vel in parte.

Quod ad primam partem puto, saltem secundum disciplinam Codicis, respondendum esse ***affirmative.*** Ratio est praescriptum canonis 2232, § 1, ex quo poena latae sententiae, qualis est ista, reum delicti conscium statim tenet in utroque foro, et ad hoc non est necessaria sententia declaratoria, nisi in casu, quo reus poenam subire non posset sine infamia. Quae exceptio in casu nostro locum habere non potest, quum de re publica et manifesta agatur. Dixi: saltem secundum disciplinam Codicis. Nam antiquo iure fuit quaedam discrepantia inter Doctores. Nonnulli enim ad applicationem poenae semper necessariam dixerunt sententiam saltem declaratoriam. Hos sequitur D'Annibale (I, 309), qui dicit: « Poenae positivae non tenent ante sententiam iudicis, etsi in « lege cautum sit ut incurrantur ipso facto, ipso iure, immo etiam nulla « declaratione praemissa ». At etiam in antiquo iure praeferenda fuit sententia contraria, quae a Suarez communis dicebatur, et secundum quam non requirebatur sententia declaratoria (quando tamen verba legis essent perspicua) etiam quando agebatur de legibus praecipientibus actiones afflictivas corporis, quamvis, ut advertit Suarez (*De leg.,* c. 7, n. 6): « Ordinarie non solent cogi homines per solas leges ad « huiusmodi actiones, licet non repugnet obligari... et harum legum « exempla non habemus in iure civili vel canonico »: multo autem magis in legibus imponentibus pecuniarias poenas, in quibus, ait idem Suarez (loc. cit., n. 7), « facilius potest haec obligatio imponi, quia ex genere « suo leviores sunt et sine dedecore vel infamia impleri possunt ». Quam sententiam, ut patet ex dictis, Codex noster recepit. Quare quum in

can. 2381, § 1 dicatur: « Eo ipso privatur omnibus fructibus, » etc., nulla exspectanda erit in casu sententia declaratoria.

Quod ad secundam partem advertendum est Codicem statuere in citato canone illegitime absentem fructus, quos restituere debet, tradere debere Ordinario, « qui ecclesiae vel alicui pio loco vel pauperibus « distribuat ». Potest igitur Ordinarius, si vult, eos applicare fabricae ecclesiae, sed liber est eos aliter etiam distribuere intra limites a Codice eius electioni assignatos. Porro non video qua ratione et quo iure haec electionis libertas ab Ordinario auferre possint statuta capitularia, etsi approbentur ab Ordinario, qui hoc modo restringeret potestatem suorum successorum. Quare ad hanc partem respondendum censeo *negative*.

Resolutio. - Die 10 iulii 1920, propositis, in plenariis S. Congregationis Concilii comitiis, in Palatio Apostolico Vaticano habitis, infrascriptis dubiis nimirum:

I. *Utrum sustineri, vel tolerari, possit centenaria et immemorabilis hispanica consuetudo lucrandi fructus praebendae quotidianos, etiamsi una tantum vel duabus horis canonicis praebendatus choro assistat in die naturali vel liturgico.*

II. *Utrum Codicis canon 2381 urgeat etiam in casu non residentiae, non graviter culpabilis, vel materialiter tantum, non formaliter, culpabilis ac notoriae.*

III. *Utrum, post vigentem canonem 2381, Beneficiarius vel Canonicus illegitime absens retinere possit fructus respondentes privatae recitationi Officii divini.*

IV. *Utrum, ex fructibus praebendae adhuc possessae, salvanda sit et a possessore (licet illegitime absente) retinenda portio quaedam ab Ordinario designanda et ad ipsius praebendati sustentationem sufficiens.*

V. *Utrum, attentis Fabricarum indigentiis, possint statuta capitularia cum Ordinarii approbatione statuere fructus amissos esse Fabricae ecclesiae tradendos in toto vel in parte.*

VI. *Utrum absentiae tempus sit per dies an per horas canonicas supputandum, et quoties dies illegitimae absentiae requirantur ut quis irresidens censeatur, ac contra eum procedi possit ad normam can. 2168-2175.*

VII. *Utrum illegitime absens teneatur fructus restituere ante sententiam declaratoriam.*

Emi Patres respondendum censuere:

Ad I. *Negative.*

Ad II. *Affirmative,* dummodo ne concurrant causae excusantes iuxta can. 420, 421, vel Pontificium indultum.

Ad III. *Negative.*

Ad IV. *Negative.*

Ad V. Standum dispositioni can. 1475, § 1, et 2381.

Ad VI. Esse supputandum per dies integras et tempus illegitimae absentiae computari statim a tempore transacto trium mensium, seu alio, legitimae vacationis.

Ad VII. *Affirmative.*

Facta autem de praemissis SSmo Dño Nostro Benedicto Divina Providentia PP. XV relatione, per infrascriptum S. C. Secretarium, in Audientia diei subsequentis, Sanctitas Sua datas resolutiones in omnibus approbare et confirmare benigne dignata est.

I. Mori, *Secretarius.*

SACRA CONGREGATIO DE RELIGIOSIS

I

LITTERAE CIRCULARES AD ORDINARIOS LOCORUM CIRCA EIUSDEM PERSONAE REPETITAM ELECTIONEM AD MUNUS MODERATRICIS GENERALIS IN CONGREGATIONIBUS RELIGIOSIS ET ANTISTITAE IN MONASTERIIS MONIALIUM.

Illme et Revme Domine,

Saepissime accidit, ut Moderatrices generales Institutorum, quae ex praescripto suarum Constitutionum ad plurium annorum periodum eliguntur, et iterum ad idem munus immediate eligi queunt, tertio etiam et pluries, suffragio capitulari expetitae, opus habeant recurrendi ad H. S. C. de Religiosis pro debita facultate obtinenda.

Haec frequens regiminis protractio ultra tempus a Constitutionibus statutum aut permissum, minus opportuna videtur, praecipue cum ordinarie munus Moderatricis generalis ad sex annos duret, ex quo fit ut eadem persona, iterum electa, per duodecim annos continuos regimen legitime tenere queat. Si vero faciliter permittantur ulteriores reelectiones, in cassum cedit finis Constitutionum, quae *ad tempus* regimen ab eadem persona in Instituto tenendum esse praescribunt, cui temporaneitati tota Constitutionum compago innititur. Hinc fit ut non raro, ex nimis protracto regimine unius eiusdemque personae, non parvi mo-

menti incommoda et detrimenta Instituto proveniant. Nec valet quod in pluribus religiosarum Congregationum Constitutionibus expresse dicatur etiam *tertio* Moderatricem generalem posse eligi, dummodo duae tertiae partes suffragiorum eidem faveant et S. Sedis confirmatio accedat; hoc enim ita intelligendum est, ut si aliquando ob graves causas eadem persona tertio aut ulterius nominari debeat, hoc fieri nequeat nisi adsint illae duae conditiones. Hinc retinendum est quod in casu occurrit vera inhabilitas ad huiusmodi munus; quoties autem inhabilitas aliqua ex iure habetur, causae graves ad dispensationem requiruntur; unde simplex voluntas electorum aut idoneitas personae non est de se sufficiens ratio ad dispensationem obtinendam. Persona vero tali inhabilitate laborans non eligi, sed postulari canonice debet.

Eadem sane animadvertenda sunt, servata debita proportione, circa electiones Abbatissarum, seu Antistitarum monialium, quibus per Constitutionem Gregorii XIII prohibitum fuit quominus ultra triennium regimen monasterii haberent; quamvis vero in Codice Iuris Canonici haec praescriptio confirmata haud fuerit, tamen ex Summi Pontificis mandato H. S. C. in Constitutionibus monasteriorum eam servari praecipit. Cum tamen in monasteriis electio peragenda est intra Communitatis membra, quae saepe pauca sunt, facilius causa ad dispensationem haberi poterit, ex defectu scilicet idoneae personae.

Haec omnia revolvens animo SSmus D. N. Benedictus XV, ad praecavendos abusus, qui in hac re facile subrepere possunt, mandatum dedit monendi singulos Ordinarios locorum, quibus cura incumbit praesidendi electionibus sive Moderatricis generalis in capitulis Congregationum, sive Antistitarum in monasteriis monialium suae dioecesis, ut de praefata inhabilitate electrices doceant, et si quando certiores fiant capitulares in eamdem personam ultra tempus a Constitutione permissum suffragium esse laturas, inquirant de specialibus et gravibus causis, quae postulationem exigere videantur, et moneant vocales Sedem Apostolicam difficilem omnino se praebere ad huiusmodi gratiam concedendam. Insuper noverint oportet, postulationem nonnisi perpensis mature causis admitti, quae proinde per litteras ab Ordinario ipsi Sanctae Sedi exponi debent. Quod sane non modicum tempus requirit et certum incommodum affert capitularibus, quae responsum exspectare debent antequam ad ulteriora procedere possint.

Si quando tamen causae ita graves adsint, quae eiusdem personae electionem exigant ultra tempus in Constitutionibus permissum, Ordinarius, dispensationis obtinendae causa, petitionem ad Sacram Congregationem mittat, in qua clare et distincte referat, quot scrutiniis fuerit

postulatio completa, quotve suffragia ex numero capitularium electae faverint; praecipue rationes exponat quae talem reelectionem exigere videantur, addita quoque sua sententia.

Interim omnia tibi fausta a Domino adprecor.

Romae, ex Secretaria Sacrae Congregationis de Religiosis, die 9 martii 1920.

THEODORUS CARD. VALFRÉ DI BONZO,
Praefectus.

Maurus M. Serafini, Ab. O. S. B.,
Secretarius.

II

Decreto S. C. de Religiosis, Ssmus Dñus Noster Benedictus Pp. XV:

26 iunii 1920. — Instituti Sororum Ancillarum Immaculati Cordis Beatae Mariae Virginis, cuius domus princeps in civitate vulgo Monroe, in dioecesi Detroiten., sita est, *Constitutiones definitive approbavit.*

SACRA CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

DECRETUM

SUPER EXTENSIONE DELEGATIONIS APOSTOLICAE INDIARUM ORIENTALIUM AD REGIONEM BIRMANICAM.

Quo aptius sollicita cura, quam hoc sacrum Consilium Christiano Nomini Propagando gerit de omnibus Indiarum Orientalium missionibus, exerceretur, opportunum iamdudum videbatur munera Delegati Apostolici ad Birmaniam quoque extendere, quae usque adhuc, variis de causis, a finibus Delegationis Apostolicae Indiarum Orientalium exclusa manserat. Itaque, sublatis nunc difficultatibus quae prius obstaculo fuerant, Emi Patres huius sacrae Congregationis de Propaganda Fide, in generalibus comitiis die 12 vertentis mensis iulii habitis, re mature perpensa atque attentis omnibus circumstantiis, quae nunc id suadent, statuendum censuerunt ut limites eiusdem Delegationis Apostolicae, quales ab anno 1884 constituti sunt, etiam ad Birmaniae integrae inclu-

sionem extendantur. Quam Emorum Patrum sententiam, eodem die 12 currentis mensis iulii Ssmo D. N. Benedicto div. prov. PP. XV ab infrascripto sacrae huius Congregationis Secretario relatam, eadem Sanctitas Sua adprobare ratamque habere dignata est, atque praesens Decretum ea super re confici iussit.

Datum Romae ex Aedibus sacrae Congregationis de Propaganda Fide, die 16 iulii, anno Domini 1920.

G. M. Card. van Rossum, *Praefectus.*

L. ✠ S.

C. Laurenti, *Secretarius.*

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I

TAURINEN. seu NOVARIEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS SERVI DEI ANDREAE BELTRAMI, SACERDOTIS PIAE SOCIETATIS SALESIANAE.

Saeculo decimonono in finem vergente, Pia Salesianorum Societas a Ven. Ioanne Bosco instituta, novisque temporum necessitatibus et adiunctis apprime consona, exinde in varias orbis regiones propagata est. Alma mater filios et alumnos quos genuit et aluit, continuo Christo et Ecclesiae obtulit et offert in gloriam Dei proximique salutem. Ex his iucundo laetoque animo nunc ostendit Andream Beltrami, quem adhuc puerum in proprio ephebeo educavit, adolescentem in suam aggregavit familiam et sacerdotem integerrimum ac operarium pretiosum complexa est. In amoeno et salubri oppido *Omegna*, Novariensis dioecesis, die 24 iunii anni 1870, e piis honestisque parentibus Antonio et Catharina pariter Beltrami, Servus Dei natus est, dieque sequenti in ecclesia parochiali baptizatus. Infanti nomen Andreas imponitur in sacro fonte. Optima mater hunc filium, primogenitum suae foecunditatis et numerosae prolis, statim Iesu Christo et Beatae Mariae Virgini generoso corde devovit; atque aetate crescentem religione bonisque moribus instituendum curavit. Adhuc puer, licet vivax, pietatis tamen et obedientiae specimen dedit, in pauperes quoque misericors opisque largitor visus

est, dignusque habitus qui, vix decennis, praeter morem, ad sacram Synaxim admitteretur. Primis studiis cum ingenii et diligentiae laude expletis, anno 1883, die 24 octobris, inter alumnos Collegii S. Philippi in loco *Lanzo* cooptatur, ut litteras humaniores cum pietatis incremento addisceret, sub moderatoribus et magistris e Pia Societate Salesiana. Ab initio collegiali disciplinae insuetus aliquantulum obsistit, sed vix paterna superioris monitione correctus, libenter se subiicit. Mox selectis sodalibus S. Aloisii et Ssmi Sacramenti accenseri meruit, atque inter condiscipulos facile praestans, ad altiora vocatus apparuit. Huius vocationis exordium tribuitur sermoni quem illustris missionarius Salesianus, dein episcopali dignitate et sacra purpura ornatus, Ioannes Cagliero, habuit ad convictores de Christi apostolatu ad lucem Evangelicam et catholicam Fidem apud barbaras gentes propagandam. Quem sermonem mente recogitans et in corde revolvens, de statu vitae amplectendo Dei voluntatem clarius agnoscere studuit Andreas, tum interpositis exercitiis spiritualibus, tum rogatis ad hoc piis doctisque viris atque ipso Ven. Ioanne Bosco, cui totius anteactae vitae confessionem peragere voluit. Eorum responsis et consiliis excitatus, divina opitulante gratia, novit et fovit suam vocationem, donec, absoluto curriculo gymnasiali, post autumnales vacationes domi peractas, de parentum et superiorum licentia, anno 1886, mense augusto, a Salesianis receptus est, et die 29 septembris in tyronem adscitus, tandem die 4 novembris clericalem vestem induit. Sanctas regulas, quas ipse a superiore acceperat, cum salutari monito: « Fac hoc et vives » fideliter observans, a sociis nuncupabatur: *Regula personificata*. Teste novitiorum magistro, sodalibus in tyrocinio praestans, divinae gratiae sanctisque inspirationibus se docilem praebebat. Die vero secunda octobris anno 1887, coram Venerabili Fundatore Ioanne Bosco, humili laetoque animo perpetuam professionem emisit, ante et post eam ingeminans verba: « Quemadmodum « desiderat cervus ad fontem aquarum: ita desiderat anima mea ad te, « Deus ». Et alia: « Quam dilecta tabernacula tua, Domine virtutum: « concupiscit et deficit anima mea in atria Domini ». Tum in eiusdem loci Lyceo studiis philosophicis addiscendis non minus quam virtutibus augendis operam dedit solertem, sibi proposito in exemplum studiosae iuventutis patrono S. Aloisio Gonzaga. Eodem tempore quo discipulus etiam magister exstitit, inferiorem philosophiam tradens, simulque licentiam lycealem in regiis scholis, anno 1889, unanimi censorum suffragio, consequutus est. Deinceps, etiam e superiorum voluntate Regiae Universitati adscriptus et studiis litterarum superioribus navans, Circulum Universitarium Catholicum, a Caesare Balbo nuncupatum, instituendum

curavit. Insuper litteras docens novitios, sacras etiam disciplinas excolebat, ut se sacerdotio pararet. Inter haec electus fuit a secretis sacerdotis Salesiani *Czartoryski*, principis poloni. Hisce officiis et laboribus debilitatus variisque infirmitatibus afflictus, anno 1891, e medicorum iudicio et superiorum iussu, sanitati recuperandae omnem curam intendere coactus est, salubribus in locis aptisque remediis adhibitis. Paulo post, viribus corporis nimis exhaustis, quum vix ulla spes esset valetudinis instaurandae, iidem superiores peculiarem Famulo Dei consolationem procurare studuerunt per ascensum ad sacerdotium, ut benefica Dei voluntas infirmitate corporis et sanctificatione spiritus in eo sanctum sacrificium et immaculatam hostiam offerente, melius aequiusque compleretur. Itaque, necessariis absolutis studiis, per varios sacri Ordinis gradus, tandem in privato sacello Instituti et fundatoris Ioannis Bosco, ab illo ipso per quem divinae vocationis initia susceperat, iam Praesule, Ioanne Cagliero, ad sacerdotium rite evectus est Dei Famulus, cum ingenti sui animi consolatione et laetitia, die octava ianuarii anno 1893. Sacerdos, corpore debilis, animo fortis, orationi et meditationi instabat et Sacro devotissime litando intimam cum Deo unionem servabat. Peculiari Fidei sensu et amoris affectu ferebatur in Ssmum Eucharistiae Sacramentum necnon in B. Mariam Virginem Auxiliatricem et in Angelos et Sanctos Tutelares. Quum praedicationis munus et sacramentorum administrationem exercere non posset, Dei gloriae atque animarum saluti provehendae satisfaciebat, quantum poterat, per aedificantium librorum evulgationem. Licet morbo, quem patienter toleravit per septem integros annos, afflictabatur, tamen scripsit sanctorum caelitum vitas, nempe Margaritae Mariae Alacoque (*La sposa del S. Cuore*), Francisci Assisiensis (*Un Serafino in terra*), S. Stanislai Kostka (*L'amante di Maria*), Iulii et Iuliani (*Due fulgidi astri del secolo IV*), Ioannae de Arc (*La pulcella d'Orléans*), Ioannis B. de la Salle (*Il fondatore dei Fratelli delle Scuole Cristiane*), Liduinae (*Il modello degli ammalati*). Edidit etiam opuscula litteraria, moralia et ascetica scilicet: *Tommaso Moro* (dramma), *Napoleone I* (letture amene), *L'aurora degli astri* (la giovinezza di personaggi illustri), *Perle e diamanti* (gli eroi cristiani), *Il volere è potere* (maniera facile di coltivar la virtù), *Massime di D. Bosco* (raccolte dai suoi scritti). Praeter complures Dei Famuli epistolas, aliquae elucubrationes exhibitae sunt tantum incoeptae, quia ipse a morte praereptus fuit. Denique, labente mense decembri anni 1897, morbo ingravescente, extremos vitae suae dies praesentiens, confessione sacramentali expiari voluit; quin imo die 29 Sacrum piissime litavit, dieque sequenti, nempe trigesima, morbi angoribus oppressus et subitanea cordis commotione

perculsus, spiritum Deo reddidit in loco *Valsalice*, apud Taurinensem urbem, in aetate viginti septem annorum. « Consummatus in brevi, explevit tempora multa hic noster *Aloisius* », haec erat vox moerentium sodalium. Post funus in ecclesia, praesente cadavere, rite peractum, exuviae Servi Dei, ex parentum voluntate, recedentium a desiderio defuncti, qui sepeliri inter sodales petierat, ad nativum oppidum translatae sunt, ubi, iterato funere, in speciali familiae sepulcreto conditae, in pace quiescunt. Interim sanctitatis fama, quam Servus Dei adhuc vivens adeptus fuerat, post obitum magis clara, diffusa et perseverans, viam aperuit, ut super ea Processus Informativus Novariensis et alter Rogatorialis Taurinensis, auctoritate ordinaria, institueretur. Quibus absolutis et ad Sacram Rituum Congregationem transmissis riteque apertis, servato iuris ordine, scriptis etiam Servi Dei revisis, quum nihil obstet quominus ad ulteriora procedi queat, instante Rmo D. Dante Munerati, Piae Societatis Salesianae postulatore generali, communia vota ac preces Sacrorum Antistitum aliorumque virorum ecclesiastica vel civili dignitate praestantium, ac praesertim ipsius universae Societatis et Instituti Sororum filiarum Mariae Auxiliatricis depromente, Emus et Rmus Dnus Cardinalis Vincentius Vannutelli, Episcopus Ostien. et Praenestinus, Sacri Collegii Decanus et huius Causae Ponens ac Relator, in ordinariis Sacrorum Rituum Congregationis comitiis subsignata die ad Vaticanas aedes coadunatis, sequens dubium discutiendum proposuit: *An signanda sit Commissio introductionis Causae, in casu et ad effectum de quo agitur?*

Et Emi ac Rmi Patres sacris tuendis ritibus praepositi, post relationem ipsius Emi Cardinalis Ponentis, audito etiam R. P. D. Angelo Mariani, Fidei Promotore Generali, omnibus perpensis, rescribendum censuerunt: *Affirmative, seu signandam esse Commissionem introductionis Causae, si Sanctissimo placuerit.* Die 27 iunii 1920.

Facta postmodum de his Sanctissimo Domino Nostro Benedicto Papae XV per infrascriptum Cardinalem Sacrae Rituum Congregationi Praefectum relatione, Sanctitas Sua Rescriptum eiusdem Sacri Consilii ratum habens, propria manu signare dignata est Commissionem introductionis Causae Servi Dei Andreae Beltrami, sacerdotis Piae Societatis Salesianae. Die 28, eisdem mense et anno.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

curavit. Insuper litteras docens novitios, sacras etiam disciplinas excolebat, ut se sacerdotio pararet. Inter haec electus fuit a secretis sacerdotis Salesiani *Czartoryski*, principis poloni. Hisce officiis et laboribus debilitatus variisque infirmitatibus afflictus, anno 1891, e medicorum iudicio et superiorum iussu, sanitati recuperandae omnem curam intendere coactus est, salubribus in locis aptisque remediis adhibitis. Paulo post, viribus corporis nimis exhaustis, quum vix ulla spes esset valetudinis instaurandae, iidem superiores peculiarem Famulo Dei consolationem procurare studuerunt per ascensum ad sacerdotium, ut benefica Dei voluntas infirmitate corporis et sanctificatione spiritus in eo sanctum sacrificium et immaculatam hostiam offerente, melius aequiusque compleretur. Itaque, necessariis absolutis studiis, per varios sacri Ordinis gradus, tandem in privato sacello Instituti et fundatoris Ioannis Bosco, ab illo ipso per quem divinae vocationis initia susceperat, iam Praesule, Ioanne Cagliero, ad sacerdotium rite evectus est Dei Famulus, cum ingenti sui animi consolatione et laetitia, die octava ianuarii anno 1893. Sacerdos, corpore debilis, animo fortis, orationi et meditationi instabat et Sacro devotissime litando intimam cum Deo unionem servabat. Peculiari Fidei sensu et amoris affectu ferebatur in Ssmum Eucharistiae Sacramentum necnon in B. Mariam Virginem Auxiliatricem et in Angelos et Sanctos Tutelares. Quum praedicationis munus et sacramentorum administrationem exercere non posset, Dei gloriae atque animarum saluti provehendae satisfaciebat, quantum poterat, per aedificantium librorum evulgationem. Licet morbo, quem patienter toleravit per septem integros annos, afflictabatur, tamen scripsit sanctorum caelitum vitas, nempe Margaritae Mariae Alacoque (*La sposa del S. Cuore*), Francisci Assisiensis (*Un Serafino in terra*), S. Stanislai Kostka (*L'amante di Maria*), Iulii et Iuliani (*Due fulgidi astri del secolo IV*), Ioannae de Arc (*La pulcella d'Orléans*), Ioannis B. de la Salle (*Il fondatore dei Fratelli delle Scuole Cristiane*), Liduinae (*Il modello degli ammalati*). Edidit etiam opuscula litteraria, moralia et ascetica scilicet: *Tommaso Moro* (dramma), *Napoleone I* (letture amene), *L'aurora degli astri* (la giovinezza di personaggi illustri), *Perle e diamanti* (gli eroi cristiani), *Il volere è potere* (maniera facile di coltivar la virtù), *Massime di D. Bosco* (raccolte dai suoi scritti). Praeter complures Dei Famuli epistolas, aliquae elucubrationes exhibitae sunt tantum incoeptae, quia ipse a morte praereptus fuit. Denique, labente mense decembri anni 1897, morbo ingravescente, extremos vitae suae dies praesentiens, confessione sacramentali expiari voluit; quin imo die 29 Sacrum piissime litavit, dieque sequenti, nempe trigesima, morbi angoribus oppressus et subitanea cordis commotione

perculsus, spiritum Deo reddidit in loco *Valsalice*, apud Taurinensem urbem, in aetate viginti septem annorum. « Consummatus in brevi, explevit tempora multa hic noster *Aloisius* », haec erat vox moerentium sodalium. Post funus in ecclesia, praesente cadavere, rite peractum, exuviae Servi Dei, ex parentum voluntate, recedentium a desiderio defuncti, qui sepeliri inter sodales petierat, ad nativum oppidum translatae sunt, ubi, iterato funere, in speciali familiae sepulcreto conditae, in pace quiescunt. Interim sanctitatis fama, quam Servus Dei adhuc vivens adeptus fuerat, post obitum magis clara, diffusa et perseverans, viam aperuit, ut super ea Processus Informativus Novariensis et alter Rogatorialis Taurinensis, auctoritate ordinaria, institueretur. Quibus absolutis et ad Sacram Rituum Congregationem transmissis riteque apertis, servato iuris ordine, scriptis etiam Servi Dei revisis, quum nihil obstet quominus ad ulteriora procedi queat, instante Rmo D. Dante Munerati, Piae Societatis Salesianae postulatore generali, communia vota ac preces Sacrorum Antistitum aliorumque virorum ecclesiastica vel civili dignitate praestantium, ac praesertim ipsius universae Societatis et Instituti Sororum filiarum Mariae Auxiliatricis depromente, Emus et Rmus Dnus Cardinalis Vincentius Vannutelli, Episcopus Ostien. et Praenestinus, Sacri Collegii Decanus et huius Causae Ponens ac Relator, in ordinariis Sacrorum Rituum Congregationis comitiis subsignata die ad Vaticanas aedes coadunatis, sequens dubium discutiendum proposuit: *An signanda sit Commissio introductionis Causae, in casu et ad effectum de quo agitur?*

Et Emi ac Rmi Patres sacris tuendis ritibus praepositi, post relationem ipsius Emi Cardinalis Ponentis, audito etiam R. P. D. Angelo Mariani, Fidei Promotore Generali, omnibus perpensis, rescribendum censuerunt: *Affirmative, seu signandam esse Commissionem introductionis Causae, si Sanctissimo placuerit.* Die 27 iunii 1920.

Facta postmodum de his Sanctissimo Domino Nostro Benedicto Papae XV per infrascriptum Cardinalem Sacrae Rituum Congregationi Praefectum relatione, Sanctitas Sua Rescriptum eiusdem Sacri Consilii ratum habens, propria manu signare dignata est Commissionem introductionis Causae Servi Dei Andreae Beltrami, sacerdotis Piae Societatis Salesianae. Die 28, eisdem mense et anno.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

II

DUBIA

Repropositis dubiis in Decreto S. R. C. *De quibusdam Episcoporum privilegiis*, diei 26 novembris 1919 contentis (I, 5-IV, 1; *Acta Ap. Sedis*, an. 1920, n. 5); nimirum:

I. - Num usus mitrae argenteae cum laciniis item argenteis, pro simplici mitra damascena vel linea cum rubeis laciniis, sicubi ab aliquo Episcopo invectus fuerit, tolerandus sit.

II. - Fierine debeat Episcoporum Missae solemni pontificali adsistentium, thurificatio statim ante incensationem presbyteri et diaconorum paratorum, qui Episcopo celebranti adsistunt?

Et sacra rituum Congregatio, exquisito specialis Commissionis voto, expositis dubiis ita respondendum censuit:

Ad I: *Negative, iuxta Caeremoniale Episcoporum* (lib. I, cap. XVII, num. 1).

Ad II: *Servetur Caeremoniale Episcoporum* (lib. I, cap. XXIII, nn. 27 et 28).

Atque ita rescripsit et declaravit. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 9 iulii 1920.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA ROMANA ROTA

I

PARISIEN.

NULLITATIS MATRIMONII (LE FORTIER-TOPOUZIAN)

Benedicto Pp. XV feliciter regnante, Pontificatus Dominationis Suae anno quarto, die 4 aprilis 1919, RR. PP. DD. Aloisius Sincero, Ponens, *Fridericus Cattani-Amadori, Petrus Rossetti, Auditores de turno, in causa* Parisien. - Nullitatis matrimonii, *inter* Eugeniam Le Fortier, *actricem, repraesentatam per legitimum procuratorem D. Henricum Benvignati, advocatum, et* Ioannem Baptistam Topouzian, *conventum, interveniente et disceptante in causa Vinculi Defensore huius S. Tribunalis, hanc tulerunt definitivam sententiam.*

Eugenia Le Fortier die 10 iulii 1910 matrimonium contraxit cum Ioanne Baptista Topouzian, natione armeno, in ecclesia S. Honorati vulgo *d'Eylau*, Parisiis.

Vita coniugalis per tres annos circiter duravit, demum, ea abrupta sine reconciliationis spe, Eugenia apud matrem suam se recepit. Praehabito vero civili, ut aiunt, divortio, Eugenia supplici libello, dato die 15 aprilis 1917, a Curia Parisiensi petiit declarationem nullitatis sui matrimonii ex capite vis et metus, ac favorabilem obtinuit sententiam, latam die 23 aprilis 1918.

Appellante vero Defensore Vinculi Curiae Parisiensis ad Sanctam Sedem, causa nunc definienda venit sub consueto dubio: *An constet de matrimonii nullitate in casu.*

Ius quod spectat. - Quum notissima sint iuris principia circa vim et metum, seu coactionem moralem in ordine ad matrimonii validitatem, sufficiat recolere ex iure decretalium, atque ex constanti iurisprudentia et doctrina canonica matrimonium esse invalidum si contrahatur ex metu gravi et iniusto, directe incussu ab extrinseco ad extorquendum consensum matrimonialem; item et speciem illam metus, quae vocatur reverentialis, dirimere matrimonium, si ex circumstantiis prae-

sertim et adiunctis metus evadat gravis et vere qualificatus, atque ceterae concurrant conditiones ad metum gravem in genere requisitae. Quae cum trita sint in foro nostro, supervacaneum est auctoritates afferre et congerere.

Factum quod attinet. - Enarrat porro actrix sibi renuenti ac reluctanti a patre propositum et impositum fuisse Baptistam Topouzian in sponsum atque ad matrimonium cum eo contrahendum coactam fuisse gravibus minis: « Mon père me menaçait, si je n'épousais pas Monsieur « Topouzian, de me mettre à la porte. La première fois, je n'ai pas trop « pris cette menace au sérieux; mais il la répéta plusieurs fois avec « une telle insistance, me prenant par le bras et me serrant fortement, « étant très en colère, que je me rendis compte que c'était très sérieux « et qu'il le ferait comme il me le disait. J'étais très jeune alors, n'ayant « jamais quitté mes parents, sans expérience de la vie, et j'étais effrayée « à la pensée d'être jetée seule dans Paris pour chercher les moyens « de subsister. Quant à ma mère, elle soutenait mon père, disait qu'il « avait raison, pensant d'ailleurs que dans cette situation il valait mieux « pour moi que je sois mariée ».

Cum igitur actrix asserat matrimonium sibi impositum fuisse: 1° patris imperio, imo 2° et gravibus minis, videndum est utrum actricis affirmationes ex actis comprobentur necne.

Iamvero primo quidem Robertus Le Fortier, frater actricis, et Maria Falck, actricis soror, utrumque sub fide iuramenti confirmant. Nam Robertus Le Fortier deponit quoad primum, seu quoad patris imperium: « L'impression que pouvait donner ma sœur était celle d'une jeune fille « se soumettant au sacrifice que lui commandait son père, par crainte « de voir sa mère souffrir par suite de son refus... Ma sœur a eu seu- « lement à subir de paroles dures de la part de mon père ». Quoad minas vero: « Comme menace, mon père dit à ma sœur que si elle « refusait de se marier, il supprimerait tout subside à l'entretien de son « foyer: ce qui était réduire sa mère à la détresse ». Item Maria Falk, quoad patris imperium: « Mon père poussait à ce mariage parce qu'ainsi « il n'aurait plus la charge de ma sœur... Ma mère n'aurait pas poussé « ma sœur à ce mariage s'il n'y avait pas eu la volonté de mon père, « exigeant cette union pour des motifs intéressés ». Quoad minas vero: « Oui, mon père a menacé ma sœur de ne plus subvenir à ses besoins, « si elle n'acceptait pas cette union. Et devant moi, mon père fit, un « jour, une scène très violente à ma sœur, lui disant que dorénavant « elle n'aurait plus à compter sur lui si elle refusait ce mariage ».

Ipse autem actricis pater, Gabriel Le Fortier, explicite admittit datum imperium, et implicite saltem minas illatas. Quoad imperium enim confessus est: « Elle (Eugenia) était très douce et très obéissante à mes « ordres: elle n'aurait jamais osé se revolter. Elle a manifesté beaucoup « de chagrin, mais rien ne m'arrêtait. Je voulais faire son bonheur et « je ne voulais pas la laisser seule dans une chambre, moi partant « ailleurs pour créer un nouveau ménage... J'aimais ma fille, j'étais très « sevère pour elle comme pour tous les autres: il fallait qu'on obéisse ». Ipsas quoque minas illatas implicite saltem admisit: « J'ai dit à ma fille « que, pour des raisons que je n'avais pas à lui exposer, il fallait qu'elle « se marie, et quitte la maison... Je ne voulais pas la laisser seule dans « une chambre, moi partant ailleurs », etc. « J'étais d'autant plus absolu « pour elle, je le répète, qu'il m'en aurait trop coûté de la laisser seule « dans une chambre, aux prises avec la vie... Les sœurs sont interve- « nues auprès de moi pour empêcher ce mariage. Je leur ai repondu « que pour des raisons qui m'étaient personnelles, je voulais quitter « la maison, et je ne voulais pas laisser leur sœur seule, sans moyens « d'existence ».

Circumstantiae quoque et adiuncta confirmant metum gravem et iniustum a patre filiae incussum ad extorquendum suum consensum in matrimonium impositum.

Primo quidem impellens et turpissimum erat motivum, quo pater ducebatur ad cogendam filiam ut matrimonio consentiret. Ipse enim volebat se liberare a filia, ut liberius posset adhaerere amasiae, a qua et filios habebat, quemadmodum ex infra relatis constat. « Je voulais « me débarasser du dernier des quatre enfants, qui me restait de mon « premier lit. Je voulais, par la suite, me consacrer davantage et com- « plètement aux enfants du second lit ». Et Gabriel Le Fortier: « Le « motif était une question personnelle de mon père qui, voulant quit- « ter le domicile conjugal pour vivre avec une autre femme, de qui il « avait des enfants, voulait, en mariant mes sœurs, diminuer le côté « odieux de l'abandon de sa famille. Mon père n'aimait plus ses enfants « légitimes ».

Pater actricis erat durae indolis et cervicis. Ita Clementia Le Fortier, eius uxor: « Mon mari était un homme très ferme: il ne disait « rien chez nous. Ses enfants n'étaient pas en confiance avec lui. En « paroles, il était bref et sevère avec eux ». Et Irma Loewy, soror actricis: « Mon père était très sombre, ne causant jamais, ayant tou- « jours l'air de mauvaise humeur ». Robertus Le Fortier: « Mon père « était d'un caractère renfermé, égoïste ». Maria Falck: « Mon père a

« toujours été taciturne, d'un caractère renfermé. On ne le voyait pres-
« que jamais ».

Eugenia e contra mitis et timida erat et vix decem et novem circiter annorum. Ita eius mater: « Ma fille était très gentile et très obéis-
« sante ». Irma Loevy: « Ma sœur était très obéissante ». Ioanna Francois: « Elle m'a toujours fait l'effet d'être une nature timide... ». Robertus Le Fortier: « Ma sœur était timide, douce, nerveuse, impressionnable et
« portée au dévoûment ». Maria Falck: « Ma sœur était très douce, d'un
« caractère résigné et très obéissante à ses parents ».

Nullum item auxilium Eugenia sperare poterat contra patris imperium. Ita Irma Loewy: « Ma sœur n'a fait intervenir personne, pas
« plus étrangère que ma mère. Ils n'auraient rien pu sur mon père ». Robertus Le Fortier: « Ma sœur m'en causa et me demanda d'interve-
« nir auprès de mon père pour éviter ce mariage. Je lui dis qu'il n'y
« avait rien à faire, sachant mon père à idées très arrêtées ». Et Maria Falck: « Il n'y avait rien à faire: personne ne pouvait intervenir auprès
« de mes parents ».

Porro metus illatus confirmatur quoque ex aliis circumstantiis et adiunctis, ut ex aversione, aut saltem indifferentia Eugeniae erga suum sponsum, ex signis moeroris et tristitiae in die celebrati matrimonii, etc., de quibus abunde constat ex actis.

Nec obstat matrem actricis denegasse violentiam et minas illatas, ut observat Vinculi Defensor. Nam ipsa denegat tantum minas ut a se illatas: « Je ne crois pas être allée jusqu'à la menacer ». Quoad violentiam vero, tum ex contextu, tum ex ceterorum, praesertim vero Mariae Falck depositionibus, patet eam intelligendam esse de vi physica, non de coactione morali. Hanc porro implicite saltem admittit ipsa mater dum fatetur: « Si elle n'avait pas pris son mari, elle eut été obligée d'aller
« travailler chez les autres ».

Neque relevat testimonium mere negativum Irmae Loewy, sororis actricis; nam ipsa tunc temporis in domo patris non amplius commorabatur: « J'étais mariée à cette époque, et n'ai rien su ou à peu près
« de ce qui s'est passé avant le mariage. J'attendais un bébé à ce
« moment-là ».

Item non officit quod actrix et testes in quibusdam circumstantiis discrepent. Hae enim sunt accidentales ad meritum causae. At quoad substantiam metus illati satis superque actrix et testes allati conveniunt in asserendo et comprobando matrimonium initum fuisse ex metu gravi et iniusto, ab extrinseco, nempe a patre directe incusso ad extorquendum consensum in matrimonium.

Quibus omnibus in iure et in facto perpensis, Nos infrascripti Auditores pro Tribunali sedentes et solum Deum prae oculis habentes, Christi Nomine invocato, decernimus, declaramus et sententiamus ***constare de matrimonii nullitate in casu,*** seu ad propositum dubium respondemus: ***affirmative.***

Quare mandamus Ordinariis locorum et ministris tribunalium ad quos spectat, ut exsecutioni mandent hanc nostram definitivam sententiam, et adversus reluctantes procedant ad normam novi *Codicis iuris canonici,* lib. IV, tit. XVII.

Romae, in sede Tribunalis S. R. Rotae, die 4 aprilis 1919.

Aloisius Sincero, *Ponens.*
Fridericus Cattani-Amadori.
Petrus Rossetti.

L. ✠ S.

Ex Cancellaria, die 9 maii 1919.

Sac. T. Tani, *Notarius.*

II

HARLEMEN.

NULLITATIS MATRIMONII (DE GLABBEEK - MASSAAR)

Declaratio contumaciae per edictum notificanda

Die 1ª iulii a. 1920, hora 11 a. m., comparuerunt, coram infrascripto Ponente, Illmus D. Adv. Vincentius Sacconi, Procurator actoris D. Guilelmi de Glabbeek, et Revmus D. Vinculi Defensor *ex officio*.

Altera pars, nempe Dña Elisabeth Maria Massaar (vel Massaart), quamvis per *edictum* citata, nec comparuit, nec absentiae rationes aliquo modo significavit; unde, exspectata integra hora, actoris Procurator mulieris Massaar contumaciam accusavit.

D. Ponens, declarata reae conventae contumacia, iussit ad ulteriora progredi et, annuentibus actoris Procuratore ac Vinculi Defensore, mandavit disputari sequens dubium: *An constet de matrimonii nullitate, in casu,* atque designavit turnum rotalem, die 21 ianuarii p. a. 1921 habendum, pro eiusmet causae resolutione.

Demum, ipse Ponens mandavit notificari per *edictum* praesens decretum declarationis contumaciae praedictae Dñae Elisabeth Mariae Massaar, assignato eidem termino duorum mensium, a die insertionis Decreti in *Commentario Officiali S. Sedis* computando, ad contumaciam ipsam, si et quatenus de iure, purgandam; cum comminatione quod, praefixo termino inutiliter elapso, ad causae resolutionem procedetur.

Ordinarii locorum, Parochi, Sacerdotes et fideles quicumque, notitiam habentes de domicilio aut commorationis loco praefatae Dominae, curare debent, si et quatenus fieri possit, ut de hac edictali declaratione eadem moneatur.

Romae, e Sede Tribunalis S. R. Rotae, 1ª iulii 1920.

Franciscus Parrillo, *Ponens*

T. Tani, *Notarius*.

(*Traduction*)

HARLEMEN.

NULLITATIS MATRIMONII (DE GLABBEEK-MASSAAR)

Déclaration de défaut à notifier par édit

Le premier juillet 1920, à 11 heures, ont paru devant le Ponent soussigné Mr l'avocat Vincent Sacconi, Procureur du demandeur Mr Guillaume de Glabbeek, et Mgr le Défenseur du lien *ex officio*. La défenderesse Mme Elisabeth Marie Massaar (ou Massart), quoique dûment citée par édit, n'a pas comparu sans justifier aucunement les raisons de son absence; par conséquent, après attente d'une heure, le Procureur du demandeur dénonça sa contumace.

Mgr le Ponent, ayant déclaré en défaut la défenderesse Mme Massaar, ordonna la poursuite du procès, approuva le doute suivant à discuter: *Conste-t-il de la nullité du mariage dans le cas présent?* et fixa pour la décision de la cause la session du 21 janvier 1921.

Enfin le même Mgr Ponent ordonna que le présent décret, par lequel Mme Elisabeth Massaar a été declarée en défaut, lui soit notifié par édit; en lui donnant pour se purger, *si et quatenus de iure*, de sa contumace, un terme de deux mois à commencer du jour où ce décret sera publié dans le journal officiel du St-Siège (*Commentarium officiale S. Sedis*), avec signification que, ce terme une fois écoulé, la sentence définitive sera prononcée.

Les Ordinaires des lieux, les Curés et les fidèles, qui auraient connaissance du domicile ou de la résidence de la dite Mme Massaar, doivent faire en sorte, dans la mesure du possible, qu'elle soit renseignée du présent décret.

Rome, du Siège du S. T. de la Rote, 1^{r} juillet 1920.

François Parrillo, *Ponent.*

Sac. T. Tani, *Notaire.*

DIARIUM ROMANAE CURIAE

S. CONGREGAZIONE DEI RITI

Martedì 10 agosto 1920, presso l'Emo e Rmo signor Cardinale Antonio Vico, Prefetto della S. Congregazione dei Riti, Ponente della causa di canonizzazione della beata Maria Maddalena Postel, vergine, Fondatrice dell'Istituto delle Suore delle Scuole Cristiane, si è tenuta la Congregazione *Antipreparatoria*, nella quale dai Rmi Prelati Officiali e dai Consultori teologi della medesima si è discusso il dubbio su due miracoli che si asseriscono da Dio operati per intercessione della stessa Beata, i quali vengono proposti per la Canonizzazione.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre si è degnato di nominare:

28 luglio 1920. Il Sig. comm. Gioacchino Antonelli Costaggini, *Minutante della Cancelleria dei Brevi Apostolici.*

30 » » Il Rev. P. Lorenzo di S. Basilio dei Carmelitani Scalzi, *Consultore della Suprema Sacra Congregazione del S. Offizio.*

10 agosto » L'Emo sig. Card. Teodoro Valfrè di Bonzo, *Protettore della Congregazione dei Servi della Carità e delle Figlie di Maria della Provvidenza.*

» » » Mons. Lorenzo Schioppa, arcivescovo tit. di Giustinianopoli, *Nunzio Apostolico in Ungheria.*

20 » » L'Emo sig. Card. Michele Lega, *Protettore dell'Arciconfraternita del Santissimo Crocifisso in S. Marcello, Roma.*

Con Brevi Apostolici il Santo Padre si è degnato di nominare:

Assistente al Soglio Pontificio:

11 agosto 1920. Mons. Giovanni Antonio Dueñas, vescovo di San Michele nel Salvador.

Protonotari apostolici ad instar participantium:

6 luglio 1920. Mons. Giuseppe Suhr, della diocesi di Pittsburg.
15 » » Mons. Edoardo A. Pace, dell'Università cattolica di Washington.
7 agosto » Mons. Giuseppe Pereira Alves, della diocesi di Recife.
11 » » Mons. Alfredo Noseda, della diocesi di Lugano.

Prelati Domestici di S. S.:

9 giugno 1920. Mons. Maurizio Tobin, della diocesi di Armidale.
19 luglio » Mons. Luigi Donadeo, dell'archidiocesi di Napoli.
4 agosto » Mons. Giuseppe de Donno, della diocesi di Otranto.
5 » » Mons. Filippo Savarese, dell'archidiocesi di Napoli.
11 » » Mons. Carlo Vannoni, della diocesi di Lugano.
» » » Mons. Enrico Maspoli, della medesima diocesi.
16 » » Mons. Giuseppe Laura, della diocesi di Ventimiglia.
17 » » Mons. Riccardo Fortis, dell'archidiocesi di Torino.

ONORIFICENZE

Con Brevi Apostolici il Santo Padre si è degnato di conferire le seguenti onorificenze:

La Commenda dell'Ordine Piano:

29 luglio 1920. Al sig. conte Ranieri Callori di Vignale, cameriere segreto di Spada e Cappa di S. S.

La Commenda dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

8 giugno 1920. Al sig. Michele Giuseppe Duffy, della diocesi di Wilcannia-Forbes.
27 luglio » Al sig. Giovanni Marango, della diocesi di Sira.
30 » » Al sig. barone Giovanni De Gebsattel, già segretario della Legazione di Baviera presso la Santa Sede.
31 » » Al sig. Giuliano Cendoya, dell'archid. di Santiago di Cuba.
17 agosto » Al sig. Giovanni Bournisien, della diocesi di Séez.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

22 luglio 1920. Al sig. Luciano Broche, della diocesi di Soissons.
25 » » Al sig. conte Adriano D'Esclaibes, cameriere segreto soprannumerario di Spada e Cappa di S. S.
29 » » Al sig. Eugenio Langlois, dell'archidiocesi di Parigi.
31 » » Al sig. Tommaso Padró y Griñan, dell'archidiocesi di Santiago di Cuba.
16 agosto » Al sig. Federico Roscher.
17 » » Al sig. Enrico Valera y Ramirez de Saavedra, marchese di Auñon, già addetto all'ambasciata di Sua Maestà Cattolica presso la Santa Sede.

La Gran Croce dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

17 agosto 1920. Al Sig. Teodoro de Arana y Belanstegui, conte de Arana, della diocesi di Vittoria.

La Commenda dell' Ordine di S. Silvestro Papa:

7 giugno 1920. Al sig. Leonello Pussemier, della diocesi di Gand.
30 » » Al sig. Pietro Katalinić, della diocesi di Spalato.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

17 agosto 1920. Al sig. Giuseppe Cantore, della diocesi di Muro Lucano.

MAGGIORDOMATO DI SUA SANTITÀ

NOMINE

Con Biglietti di S. E. Rma Mons. Maggiordomo, il Santo Padre si è degnato di nominare:

Camerieri Segreti soprannumerari di S. S.:

23 luglio 1920. Mons. Benedetto Fralleone, della diocesi di Segni.
» » » Mons. Sebastiano Mussetti, dell'archidiocesi di Torino.
27 » » Mons. Edoardo Gallini, dell'archidiocesi di Bologna.
4 agosto 1920. Mons. Giovanni Degobbis, della diocesi di Parenzo.
» » » Mons. Emmanuele Pacovich, della medesima diocesi.

4 agosto 1920. Mons. Angelo Cocconcelli, della diocesi di Guastalla.
11 » » Mons. Giovanni Dib, del patriarcato di Antiochia (rito maronita).
» » » Mons. Emanuele Tortorelli, dell'archidiocesi di Matera.
» » » Mons. Pietro Giuseppe Villalonga y Pons, dell'archidiocesi di Santiago di Cuba.
17 » » Mons. Giovanni Durando, dell'archidiocesi di Torino.
23 » » Mons. Giuseppe Angeloni, della diocesi di Cassano Jonio.
25 » » Mons. Enrico Capuccio, dell'archidiocesi di Torino.

Camerieri Segreti di Spada e Cappa soprannumerarii di S. S.:

7 luglio 1920. Il sig. Paolo Lambert, della diocesi di Lilla.
28 » » Il nobile sig. Enrico Stafford Jerningham, dell'archidiocesi di Westminster.
7 agosto » Il sig. conte Vittorio de San Julián Mellado y Pérez de Meca, della diocesi di Madrid-Alcalà.
» » » Il sig. Giovanni de Velasco Nieto Palacios y Pérez, della medesima diocesi.
» » » Il sig. Enrico Carriòn y Vecin, della medesima diocesi.

Camerieri d'onore in abito paonazzo di S. S.:

26 luglio 1920. Mons. Domenico Bonavoglia, della diocesi di Muro Lucano.
11 agosto » Mons. Giuseppe Pagliani, della diocesi di Reggio Emilia.
» » » Mons. Guglielmo Classen, dell'archidiocesi di Colonia.
» » » Mons. Pietro Limberg, della medesima diocesi.

Camerieri d'onore di Spada e Cappa soprannumerari di S. S.:

23 luglio 1920. Il sig. Raffaele del Rio del Val, della diocesi di Vich.
4 agosto » Il sig. Luigi Maria Cabello Lapiedra, della dioc. di Madrid.

Cappellano Segreto d'onore di S. S.:

23 luglio 1920. Mons. Giuseppe Di Maggio, della diocesi di Gaeta.

Cappellano d'onore extra urbem:

5 agosto 1920. Mons. Donato Perli, della diocesi di Trento.

Chierico soprannumerario della Cappella Pontificia:

5 agosto 1920. Rev. Tito Pasqualini.

Cappellani Comuni soprannumerari:

21 luglio 1920. Rev. Pietro Ravelli.
» » » Rev. Enrico Ponti.

NECROLOGIO

11 agosto 1920. Mons. Turribio Minguella y Arnedo, vescovo titolare di Basilinopoli.
» » » Mons. Vincenzo Sardi, arcivescovo titolare di Cesarea di Palestina, assessore della S. C. Concistoriale.
14 » » Mons. Francesco Niola, arcivescovo di Gaeta.
19 » » Mons. Gaspare Bova, vescovo titolare di Samaria, ausiliare dell'Emo arcivescovo di Palermo.
29 » » L'Emo signor Cardinale Leone Adolfo Amette, Arcivescovo di Parigi.